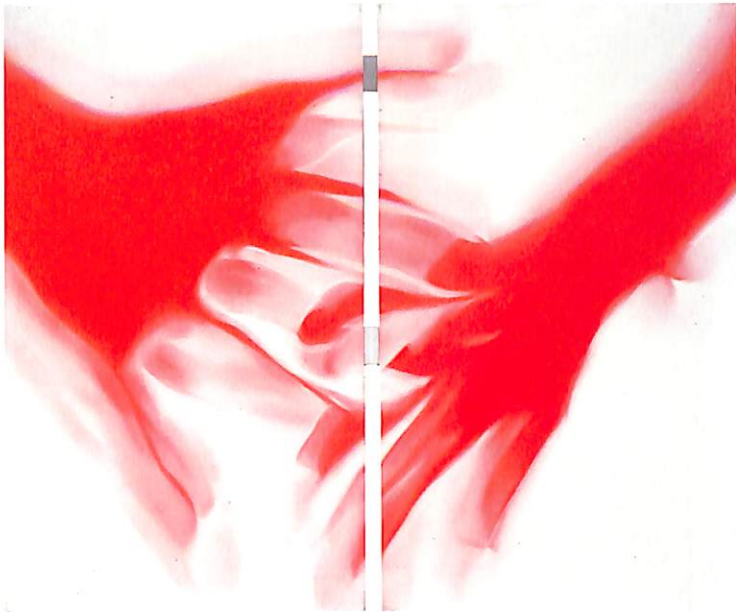

I love you with My Ford, 1961

ments trencats de narració. Crec que ha tractat, com de Kooning, el "melodrama de la vulgaritat", però té raó en considerar que arriba "més enllà" que els expressionistes abstractes amb la seua esbojarrada ferocitat de la seua obra figurativa. Solament deixa entreveure els seus ressentiments en algunes ocasions, com en la mordaç història de la seua reunió amb Reinhardt al Japó. És l'excitant traductor d'efectes urbans amb uns fins pictòrics, i per això ha de ser comparat amb els poetes novaiorquesos Frank O'Hara i Kenneth Koch. I, finalment, és un transcendentalista pel que fa a l'art de la pintura, i exalça el gaudi de "remoure la pintura" i el plaer del treball en l'estudi. Crec que no ha estat considerat com a un surrealista americà, però aquells que presten atenció al seu tractament del detall entreveuran la creació d'un art surrealista americà».

Realitzado en ARTES GRAFICAS VALENT S.A.
Teléfono 1961 138 83 11 - Fax 1961 138 89 00

Red Applause, 1966

IVAM CENTRE JULIO GONZALEZ

17 MAIG / 18 AGOST, 1991

Guillem de Castro, 118 - 46003 València
Tel. (96) 386 30 00 - Fax (96) 332 10 94

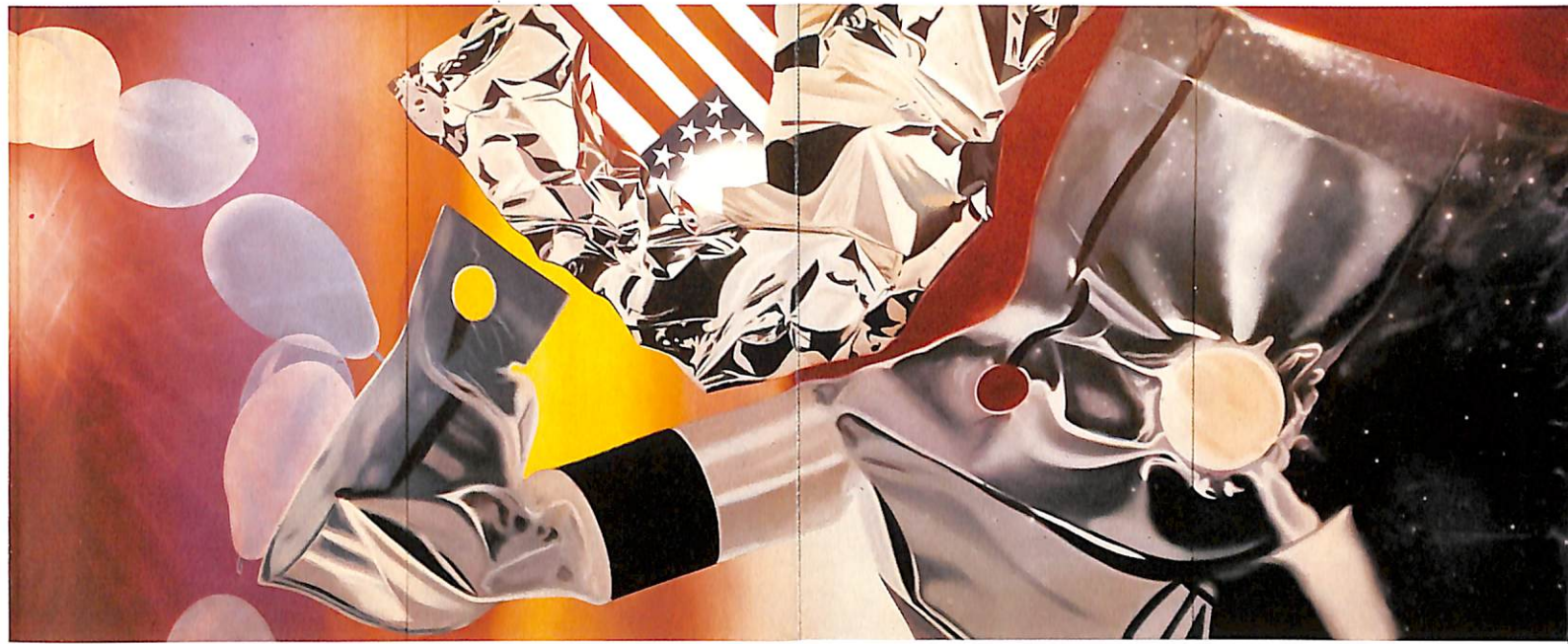
De dimarts a diumenge d'11 a 20 hores
Diumenge, dia del Museu, entrada gratuïta
Dilluns tancat

GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I CIÈNCIA

ROSENQUIST

L'exposició retrospectiva de James Rosenquist, una de les figures més característiques del Pop-Art americà, presentada al Centre Julio González, consta de setanta-cinc obres entre pintures, escultures i una habitació realitzades entre 1960 i 1990. Rosenquist, al llarg d'aquest ampli període, ha desenvolupat un estil personal connectat, d'una banda, amb la iconografia que va descobrir en la seua experiència com a pintor de tanques publicitàries i, d'altra, amb el coneixement de les avantguardes europees, en especial del dadaisme i el surrealisme, derivat de la seua formació universitària. Les obres de Rosenquist naixen de la juxtaposició d'imatges del repertori urbà contemporani que, una vegada descontextualitzades del seu entorn habitual i oferides en la tela a escala desproporcionada, adquireixen, com apunta Alloway, l'ambivalència necessària per a ser explícites i evasives al mateix temps, de manera que les metàfores poden ser captades sense necessitat d'explicacions. Els objectes, presentats d'aquesta manera, polsen les contradiccions de l'espectador que en la seua faceta de consumidor manté amb ells una doble relació d'atracció i repulsió. Tant les grans proporcions com les imatges fragmentades són les contribucions més característiques de Rosenquist al Pop-Art; la mesura identifica no solament a les tanques publicitàries com a tals, sinó també les dimensions sobrehumanes de l'Expressionisme Abstracte, la tendència contra la qual Rosenquist i la seua generació reaccionaren més directament.

Flamingo Capsule, 1970

Les últimes realitzacions de l'artista americà creades amb un llenguatge estrictament personal, i inspirades en coses tan dispars com ara catàlegs de flors o les «Ninfeas» de Monet, transmeten la precisió del llenguatge tecnològic modern i subratllen la puresa dels seus materials mitjançant un estil de línies clares i superfícies brillants. Els elements vénen a unir-se per a construir històries, mai totalment comprensibles, en què, segons comenta ell mateix, s'intenta explicar una certa idea de reencarnació, persones que es transformen en màquines i flors que parlen de la mort. Quelcom meravellós i terrorífic a la vegada: la transformació d'un estat en un altre.

David Shapiro ha escrit sobre Rosenquist: «És un narrador nat. Posseeix els efectes fulminants i expansius de Kerouac en la seua manera de parlar, i les seues instantànies de la seua vida són tan gracioses i franques com les fotografies d'Amèrica de Robert Frank. Conta la seua història amb modèstia, però el que es reflecteix constantment és la gran varietat i ambició de la seua obra. Crec que ha estat un urbanista constant, i les seues obres són un document revelador pel que fa a la imatge de la ciutat de Nova York com a tema poètic principal de la segona meitat del segle XX. Li preocupen els detalls i, de la mateixa manera que un arquitecte, construeix els seus mons imaginaris a partir d'uns frag-